

ler". Ved Bladenes Omtale af Vandens Opgagelse bleve disse Betegnelser kendte i videre Kredse. Men i 1885 skriver Jurisdiktionens daværende Dommer om Betegnelserne „Bølle" og „Bøllesag", at „disse Benævnelser først ere komne i Folkemunde længe efter, at dette Uvæsen er ophørt her i Birket". (Berlingste Tidende af 24de September 1885).

Heller ikke maa alt det, der af den forurettede og af Beretninger, som stamme fra ham, betegnes som Bølletilfælde, anses for i Birkeligheden at være dette, da de ofte ved en Undersøgelse vise sig at være ikke uforanledigede Voldstilkælde.

Men selv om Dndet ikke skulde være i vedvarende Tiltagen, og selv om det ikke har den Udbredelse, som det af mange antages at have, saa eksisterer det dog, og det er da rimeligt, at Lovgivningen søger med tjenlige Midler at bekæmpe det.

De Midler, som Lovforslaget foreslaar anvendte, nemlig: videre Benyttelse af offentlig Paatale og Anvendelse i visse Tilfælde af Tvangsarbejde som Straf for Vold, ere vistnok de rette. Det gælder da om at faa den rette Bestemmelse af, hvornaar det ene og hvornaar det andet af disse Midler bør benyttes.

Hvad nu først Anvendelsen af offentlig Paatale angaar, da gif Lovforslaget i sin oprindelige Skikkelse ud paa i alle Tilfælde, hvor der ikke fra den angrebnes Side var givet rimelig Anledning til den udøvede Vold, at indføre offentlig Paatale ogsaa for de Voldshandlinger, der ikke havde medført Saar eller anden Skade. I den Skikkelse, hvori Lovforslaget nu foreligger, er den angrebnes Sagesløshed uden Betydning for Spørgsmaalet om offentlig Paatale, hvorimod dette er gjort afhængigt af visse andre Omstændigheders Tilstedeværelse, nemlig om Voldshandlingen har medført Forstyrrelse af den offentlige Fred eller været forbunden med Overtrædelse af Politiforskrift eller Krænkelser af Bolig.

Det maa erkendes, at de sidstnævnte Kendetegn ere lettest paaviselige; men det maa samtidig siges, at de mindre fyldestgørende, der er Lovforslagets udtalte Opgave og

egentlige Tilblivelsesgrund, nemlig Bekæmpelsen af det Uvæsen, at der øves Vold mod fagesløse.

Der har i Udvalget været ikke liden Stemning for at genindsætte et Forslag om, at al Vold mod fagesløs Person skulde være Genstand for offentlig Paatale; naar man alligevel ikke foreslaar en saadan Ændring, har denne Undladelse sin Grund dels i Erkendelsen af det nyttige i at have nogle andre Kendetegn paa Tilfældene for offentlig Paatale, saa at Manglen af deres Tilstedeværelse i alt Fald udelukker Anvendelse af offentlig Tiltale, dels i Ønsket om ikke at gøre de Tilfælde, hvori Varetægtsfængsel kan anvendes, talrigere end nødvendigt. Som Følge heraf foreslaar man at sætte en dobbelt Betingelse for offentlig Paatale af mindre Voldsfager: først den, som tilsiges af hele Djemedet med Lovforslaget, nemlig at den angrebne har været fagesløs, dernæst den, som er indsat under Lovforslagets Behandling i Landstinget, nemlig at Voldshandlingen har medført Forstyrrelse af den offentlige Fred eller været forbunden med Overtrædelse af Politiforskrift eller Krænkelser af Bolig.

Lovforslagets Bestemmelse af den sidste Art af Tilfælde synes dog at være for saa vidt unødvendig vid, som den medtager Indtrængen i Tredjemands Bolig og for saa vidt temmelig snæver, som den ikke medtager Indtrængen paa den oversaldnes Grund eller andet Sted for hans lovlige Birtfomhed.

Det Spørgsmaal kunde optages, om der, naar Lovforslaget foreskriver offentlig Paatale af den med Overtrædelse af Politiforskrift forbundne Vold, behøvedes en Ændring for at faa offentlig Paatale af Vold, der er forbunden med Indtrængen paa den oversaldnes Grund. Begrebet „Politiforskrifter", som anvendes i Straffelovens § 296 og derefter i det foreliggende Lovforslag, udelukker jo nemlig ikke, at Forskriften findes i en Lov, og det kunde menes, at Bestemmelsen i Mark- og Vejfredslovens § 8 her skulde betragtes som en Politiforskrift. Denne Mening vilde dog ikke være rigtig og vilde heller ikke finde Støtte i Domstolens Anvendelse